

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΑΓΩΝΑΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ

Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους, τους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές

Τα τελευταία χρόνια μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης η οποία από το 2009 και μετά επηρέασε και την Ελλάδα, το καθεστώς υιοθέτησε υπό την αιγίδα των διεθνών χρηματοοικονομικών οργανισμών, του ΔΝΤ, της ΕΚΤ, και της ΕΕ, μια πολιτική διάσωσης του καπιταλιστικού συστήματος, η οποία συνοδεύτηκε παράλληλα με την ένταση της καταστολής και την περαιτέρω σκλήρυνση του κράτους απέναντι σε όσους αγωνίζονται για την ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους, απέναντι σε όσους επιλέγουν την ένοπλη επαναστατική δράση αμφισβητώντας το μονοπώλιο της κρατικής βίας και ισχύος, απέναντι σε όσους χρησιμοποιώντας οποιοδήποτε μέσο πάλης αντιστέκονται σε αυτή την πολιτική διάσωσης του συστήματος.

Αν και η όξυνση της καταστολής στην Ελλάδα εγκαινιάστηκε από τις αρχές της δεκαετίας του 2000 με την ψήφιση των 2 αντιπρομοκρατικών νόμων, του 2001 και του 2004, η καταστολή πήρε ακόμα μεγαλύτερες διαστάσεις στα χρόνια μετά το ξέσπασμα της κρίσης -ιδιαίτερα μετά την υπογραφή του πρώτου μνημονίου το 2010 - την περίοδο δηλαδή που το καθεστώς απώλεσε την κοινωνική συναίνεση που απολάμβανε προ κρίσης λόγω της πρωτοφανούς επίθεσης που εγκαινίασε το κεφάλαιο και το κράτος εναντίον της κοινωνικής πλειοψηφίας και του λαού.

Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι η σημερινή ένταση της κρατικής καταστολής όλα αυτά τα χρόνια είναι ανάλογη με την ένταση της επίθεσης του κεφαλαίου και της οικονομικής ελίτ η οποία με αφορμή την κρίση έχει κάνει τους πλούσιους πλουσιότερους και τους φτωχούς φτωχότερους. Η φτώχεια, η εξαθλίωση, η ανεργία εκατομμυρίων ανθρώπων, η συρρίκνωση μισθών και συντάξεων, οι κατασχέσεις από τις τράπεζες, η μεγαλύτερη ανακατανομή του κοινωνικού πλούτου που συντελείται από την βάση προς την κορυφή της κοινωνικής ιεραρχίας συναρτάται με την έξαρση της καταστολής. Με το χτύπημα των μαχητικών διαδηλώσεων χιλιάδων λαού που επιχειρήσαν επανειλημμένα να εισβάλουν στο αστικό κοινοβούλιο, με την ποινικοποίηση απεργιών και την επιστράτευση των απεργών, με το σπάσιμο καταλήψεων εργαζομένων, με την νομοθέτηση των φυλακών τύπου Γ και τη σκλήρυνση του νομικού-ποινικού οπλοστασίου που αφορούν κυρίως την ένοπλη επαναστατική δράση.

Δεν είναι τυχαίο ότι σε μια εποχή που το σύστημα είναι απονομιμοποιημένο στα μάτια της κοινωνικής πλειοψηφίας και του λαού, τότε η καταστολή έχει κεντρική πολιτική σημασία και εφαρμογή για την αναπαραγωγή του συστήματος με απώτερο σκοπό να εξαφανιστεί η απειλή της ανατροπής και της κοινωνικής επανάστασης. Με βάση αυτή την αιχμή η καταστολή θα χτυπάει οποιαδήποτε δράση συνιστά απειλή και ιδιαίτερα την ένοπλη επαναστατική δράση, η οποία ανάγεται από το ίδιο το καθεστώς ως πρώτου βαθμού απειλή. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι στις ελληνικές φυλακές αυτή την περίοδο υπάρχουν δεκάδες πολιτικοί κρατούμενοι και φυλακισμένοι αγωνιστές.

Γι' αυτό λοιπόν και η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους αγωνιστές και γενικότερα στους διωκόμενους συντρόφους/ισσες δεν είναι απλώς μέρος του αγώνα μας αλλά είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με τον αγώνα για την ανατροπή και την κοινωνική επανάσταση, και οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι που είναι κρατούμενοι αιχμάλωτοι του κράτους είναι μέρος του δικού μας αγώνα και είναι κομμάτι από εμάς.

Αποδεχόμαστε ότι οι συντρόφισσες και οι σύντροφοι που βρίσκονται στην φυλακή για τις μορφές αγώνα και δράσης που επέλεξαν και για τις οποίες βρίσκονται σε καθεστώς αιχμαλωσίας, είτε είναι ο ένοπλος αγώνας και το αντάρτικο είτε οι διαδηλώσεις, συμπεριλαμβανομένων των συγκρούσεων με την αστυνομία ή τις επιθέσεις εναντίον στόχων συγκεκριμένων του συστήματος, πχ τράπεζες, είτε οι καταλήψεις, είτε οι καταδρομικές

εμπρηστικές επιθέσεις σε στόχους-σύμβολα, είτε δράσεις πολιτικής ανυπακοής και προπαγάνδας, όλοι οι κρατούμενοι και οι επιλογές του αγώνα τους είναι αδιαχώριστα μέρος του κοινού μας αγώνα για την ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους, είναι αναπόσπαστο κομμάτι του επαναστατικού κινήματος.

Με αυτήν την έννοια είμαστε αλληλεγγυοί στους πολιτικούς κρατούμενους ανεξάρτητα από το φάσμα του αγωνιστικού- ανατρεπτικού κινήματος από όπου προέρχονται. Η αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους δεν μπορεί να είναι ούτε επιλεκτική, ούτε μερική, αλλιώς αφορά το σύνολο των πολιτικών κρατούμενων. Κριτήριο για την ιδιότητα του πολιτικού κρατούμενου αποτελεί και η αγωνιστική τοποθέτηση και στάση του στο δικαστήριο και στη φυλακή και η συνέπεια μεταξύ της διαδρομής και της δράσης του πριν τη σύλληψη και της στάσης του μετά από αυτήν.

Αποδεχόμαστε ότι όλες οι παράνομες από το καθεστώς μορφές δράσης είναι μέρος του επαναστατικού κινήματος έτσι όπως έχει αποδείξει η ιστορική εμπειρία και η παράδοση του επαναστατικού κινήματος. Απορρίπτουμε λοιπόν οποιοδήποτε διαχωρισμό μεταξύ μορφών πάλης, απορρίπτουμε τα δίπολα που έχουν κατά καιρούς τεθεί όπως «νομιμότητα ή παρανομία» «μαζικός ή ένοπλος αγώνας», γιατί τέτοιοι διαχωρισμοί και διλήμματα δεν προάγουν αλλιώς σαμποτάρουν τον αγώνα για την ανατροπή και την επανάσταση και υπονομεύουν την ενότητα των συντρόφων και συντροφισσών μέσα και έξω από τις φυλακές, ενώ αντιθέτως ευνοούν την τακτική του διαίρει και βασίλευε του καθεστώτος αφήνοντας έκθετους συντρόφους και συντρόφισσες στην καταστολή.

Με βάση αυτά τα πολιτικά κριτήρια και αρχές η Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους, τους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές, συμπεριλαμβάνει την συντριπτική πλειονότητα των πολιτικών κρατουμένων και φυλακισμένων αγωνιστών που βρίσκονται στις ελληνικές φυλακές, είτε έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη για την συμμετοχή τους σε ένοπλες επαναστατικές οργανώσεις, είτε αρνούνται τις κατηγορίες, είτε είναι σύντροφοι που έχουν καταδικαστεί για απαλλοτριώσεις τραπεζών αλλιώς και αυτών που έχουν δικαστικές εκκρεμότητες και είναι ελεύθεροι. Επίσης συμπεριλαμβάνουμε με τα ίδια πολιτικά κριτήρια και αρχές και τους συντρόφους και τις συντρόφισσες που βρίσκονται στην παρανομία, καταδικασμένοι ή κατηγορούμενοι για παράνομες μορφές δράσης, όπως για παράδειγμα τον ένοπλο αγώνα. Ως διεθνιστές, θεωρώντας ότι η αλληλεγγύη δεν έχει εθνικά χαρακτηριστικά, συμπεριλαμβάνουμε και τους Τούρκους κομμουνιστές πολιτικούς κρατούμενους που βρίσκονται στις ελληνικές φυλακές, άσχετα σε ποια οργάνωση ανήκουν.

Με βάση τα ίδια πολιτικά κριτήρια και αρχές εξαιρούμε αυτούς οι οποίοι ακολουθώντας εξατομικευμένες επιλογές, έγιναν καταδότες και αποκρύσαντες συγκεκριμένων μορφών αγώνα. Η Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους, τους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές θεωρεί ότι όσοι επέλεξαν τέτοιου είδους εξατομικευμένες διαδρομές απαρνήθηκαν τον ίδιο τον αγώνα, απαρνήθηκαν τους συντρόφους τους και έπαψαν να είναι αγωνιστικά ή πολιτικά υποκείμενα.

Η Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους, τους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές δεν θεωρεί τους κρατούμενους θύματα. Τους θεωρεί συντρόφους που εξακολουθούν να αγωνίζονται από άλλο μετερίζι, μέσα από τις φυλακές, για την ανατροπή και την επανάσταση.

Είναι αναπόφευκτο η αλληλεγγύη να καθορίζεται σε ένα μεγάλο βαθμό από την πολιτική στάση και τον λόγο των ίδιων των φυλακισμένων. Είναι αναπόφευκτο ότι η Συνέλευση

Αλληλεγγύης δεν μπορεί παρά να προωθεί τον λόγο όλων των φυλακισμένων συντρόφων και συντροφισσών. Αυτό δεν σημαίνει όμως ότι η Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους και τους φυλακισμένους αγωνιστές ταυτίζεται με τις απόψεις και τον λόγο των φυλακισμένων συντρόφων, αλλιά ότι διατηρεί την αυτονομία της και την ανεξαρτησία της όσον αφορά τις πολιτικές θέσεις για τον αγώνα, το κίνημα και την επανάσταση, όπως αναμφίβολα διατηρεί το δικαίωμα της κριτικής στάσης απέναντι στους κρατούμενους όποτε αυτή κρίνει ότι είναι αναγκαίο να πάρει θέση, και βεβαίως μέσα στα πλαίσια της αμφίδρομης σχέσης που θέλουμε να οικοδομήσουμε θα δέχεται και την συντροφική κριτική από την πλευρά των πολιτικών κρατούμενων και φυλακισμένων αγωνιστών. Η συνέλευση δεν είναι υποχρεωμένη να πάρει θέση για τυχόν διαφωνίες ή διαμάχες μεταξύ κρατουμένων. Η αλληλεγγύη δεν είναι ταύτιση. Η αλληλεγγύη, όπως και κάθε κοινωνική ή πολιτική πρακτική, έχει ιδεολογικό πρόσημο. Η αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους έχει το προτέρημα ότι τόσο οι φορείς όσο και οι αποδέκτες της συμφωνούν εξ αρχής στο πρόταγμα της κοινωνικής ανατροπής, χωρίς φυσικά όλοι οι πολιτικοί κρατούμενοι όπως και όλοι οι αλληλεγγυοί να έχουν κοινές αντιλήψεις για το σύνολο των ζητημάτων του κοινωνικού ανταγωνισμού και της επαναστατικής ανατροπής.

Η Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους και τους φυλακισμένους αγωνιστές είναι μια ανοικτή κινηματική διαδικασία η οποία βασίζεται σε μια σαφή και ξεκάθαρη πολιτική συμφωνία των συμμετεχόντων σε αυτήν όσο αφορά το θέμα της αλληλεγγύης. Εφόσον αποδεχόμαστε ότι η αλληλεγγύη στους φυλακισμένους συντρόφους είναι μέρος ενός επαναστατικού κινήματος και έχει άρρηκτη σχέση με τον αγώνα για την ανατροπή και την επανάσταση, τότε οι δράσεις μας προωθούν όχι μόνο την υπεράσπιση των κρατουμένων απέναντι στην κρατική καταστολή αλλιά είναι προωθητικές και για τον ίδιο τον αγώνα για ανατροπή και επανάσταση. Με βάση αυτό η συνέλευση δεν ασχολείται με την νομική υπεράσπιση των κρατουμένων ούτε και με το περιεχόμενο των δικογραφιών των κρατουμένων απορρίπτοντας στην πράξη ψευτοδιλήμματα περι «αθώων» και «ενόχων». Σε σύγκριση με άλλες εποχές, η συνέλευση φιλοδοξεί να υπερβεί το στενό και αποσπασματικό πλαίσιο της κρατικής καταστολής και να βάλει το ζήτημα της ενότητας ενός κινήματος και ενός αγώνα για την επανάσταση, με τις δράσεις αλληλεγγύης στους φυλακισμένους συντρόφους μας ιδιαίτερα μέσα στις σημερινές συνθήκες συστημικής κρίσης, όπου με αφορμή αυτή το κεφάλαιο και το κράτος έχουν επιβάλει έναν νέου τύπου ολοκληρωτισμό.

Αυτό που οριοθετεί την επαναστατική αλληλεγγύη από άλλες μορφές αλληλεγγύης είναι ότι συγκρούεται με τον πυρήνα της καθεστωτικής κυριαρχίας και της αστικής νομιμότητας, ότι συνδέει το εκάστοτε «ειδικό» ζήτημα με τα «γενικά» επίδικα του απελευθερωτικού εγχειρήματος. Ασφαλώς η αλληλεγγύη στους πολιτικούς κρατούμενους συμπυκνώνει αντικαθεστωτική κριτική και δράση, καθώς, εκτός των προηγούμενων, αμφισβητεί ευθέως το κρατικό μονοπώλιο στη βία, το οποίο μαζί με την ατομική ιδιοκτησία αποτελούν τους βασικούς πυλώνες του συστήματος.

Σήμερα περισσότερο από ποτέ είναι επιτακτική ανάγκη να δούμε την αλληλεγγύη όχι από την σκοπιά της δικής μας άμυνας απέναντι στην επίθεση του κράτους αλλιά σαν τη δική μας αντεπίθεση που στόχο θα έχει την όξυνση του αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση. Ένα κίνημα οφείλει να έχει τη συνείδηση πως η υπεράσπιση των αιχμαλώτων του, των πολιτικών κρατούμενων, είναι πρωταρχικό αξίωμα ζωτικής σημασίας για την ίδια του την ύπαρξη και την εξέλιξή του.

**Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους,
τους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές**

